

[Hans Thyge Jacobsen.]

at færdes i Skyttekorpsets Uniform alle Vegne. Ikke mindst under Hensyn til, at Studenterne herigennem faar en Mulighed for en haardt tiltrængt Beparelse, maa jeg beklage, at det ærede Medlem ikke kan se paa Sagen paa anden Maade, end han gav Udtryk for.

Pürschel: Jeg vil gerne til at begynde med sige til det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen, at han forekommer mig altid at staa svagt, naar han gør sig til Talsmand for Frihedskravet. Naar man tænker paa, hvordan det Samfund er, som han stræber imod, kan man kun forbavnes over, at han her gør sig til Talsmand for Frihed. I Rusland vilde Spejderorganisationerne og de frivillige Korps ganske simpelt være forbudt, de vilde blive betragtet som kontrarevolutionære, og deres Ledere vilde ganske simpelt blive skudt. Det er den Maade, hvorpaa man vilde gaa frem derovre, og saa synes jeg egentlig, at det lader ilde, at det ærede Medlem, der er vænnet til en saadan Haardhed og Fasthed i Fremgangsmaaden, her fremstiller sig som en Mimose, der lider ved blot at se disse Indgreb her. Det kan vi andre gøre, som er Tilhængere af Frihed, men det ærede Medlem, som er Tilhænger af Tvang, af brutal Nedkæmpelse af anderledes tænkende, har ingen som helst Adkomst til at tale saaledes.

Det ærede Medlem var saa glad ved det røde Flag. Lad os mindes dette Flags Historie! Mon ikke det røde Flag er begyndt som et Sørøverflag? Det er jeg tilbøjelig til at tro. (*Munch-Petersen:* Hvor ved De det fra?). Det ved jeg fra, hvad jeg har læst om de Spørgsmaal, og det skal jeg gerne manuducere det ærede Medlem i ved Lejlighed, men det bliver saa en privat Lektion. Derimod er det ganske *in confesso*, at det røde Flag f. Eks. under den franske Revolution blev hejst mod de Revolutionære af Regeringstropperne som Tegn paa, at der ikke gaves Pardon. Og en ganske tilsvarende Mindelse har vi i den historiske Sætning om Niels Juel, der hejste det røde Flag. Vi har i Marseillaisen „det røde Flag, som mod os er rejst af Tyrannerne“. Der har man det oprindelige Syn paa det røde Flag, som nu vækker saa megen Begejstring. Der kan man se, hvorledes en historisk Udvikling kan være velsignelsesrig ogsaa for de mest fremskredne.

Saa talte det ærede Medlem om en Dom, hvorved nogle røde Flag var blevet forbudt her i Byen. Det var en Kommunist, der havde flaget med en Række røde Flag paa

en eller anden Sovjet-Festdag, tror jeg, og saa vidt jeg husker, slog Højesteret fast, at dette Flag havde en saadan Lighed med det russiske Statsflag, at Flagning dermed maatte anses for forbudt efter den almindelige gældende Regel her i Landet om, at det ikke er tilladt at flage med fremmede Flag. Saaledes er den Historie ganske simpel og ligetil.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen klagede over, at han ikke havde fundet nogen Tilslutning i Udvalget til sit Forslag om Forbud mod Standarder o. s. v. Jeg beklager, at mine Ord ikke har gjort mere Indtryk paa det ærede Medlem — han saa dog meget tilfreds ud, medens jeg sagde dem. Jeg sagde i Udvalget, at i og for sig var et saadant Forbud jo konsekvent, naar man vil forbyde Uniformer, fordi de virker ophidsende. Det virker ophidsende, det fremkalder Uro og Slagsmaal, at man kan se, der kommer en Skare, som tilhører dette eller hint Parti. Saa er det jo henrivende inkonsekvent, og derfor saa slaaende betegende for denne Regering, at man ikke forbyder en Trop at bære et Banner, der tydeligt tilkendegiver, hvor den hører hjemme.

Det er tilladt en Skare Kommuniste at bevæge sig gennem Københavns Gader, hver bærende sit røde Flag med Sovjet-Mærket og syngende revolutionære Sange, der gaar ud paa, at dette raadne Samfund skal omstyrtes snarest muligt med Magt. Hvis de samme Mennesker stilfærdig gaar i en graa Dragt, i deres Uniform, saa er det strafbart. At en akademisk Skytte om Eftermiddagen gaar i sin grønne Uniform, det er samfundsophidsende, det taaler Mimosefløjen ikke. De sarte Sjæle rystes, de forfærdes, naar de ser en Uniform, og deres unge Mennesker, navnlig de, der bruger deres Hjerne saa meget paa Universitetet og Polyteknisk Lærestalt, maa skaanes for dette Syn. Det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen kan ikke tænke sig, at en radikal Student virkelig skulde udsættes for dette, at en Skytte satte sig ved Siden af ham, hans Sjæl maatte krympe sig sammen over, at han skulde sidde ved Siden af ham. Noget saadant bør ikke ske, den Slags Tortur vender man sig imod fra de Herrers Side.

Hvor er det konsekvent, hvor er det maalbevidst, hvor er det klart, og hvor er det smukt formuleret, dette Lovforslag, og hvor har det en straalende Tilblivelses-historie! Lige da man skulde til at vedtage det, opdagede man, at det var noget mindre fornuftigt, man havde skrevet, og saa maatte det hele i Bøtten igen og laves om.